

Víc nebezpečná než válka ... komunistická revoluce v Americe a jak se vztahuje na nás a na dnešní dobu

Jane K., 31. října 2020

Ne, nejedná se přímo o současnou situaci, ale spíše o přípravu na ni, z poloviny minulého století. Jedná se o přednášku, kterou měl k malé vybrané společnosti v r. 1969 americký spisovatel (napsal 48 knih), filmář a konspirační realista G. Edward Griffin (na obrázku). Seznamoval tehdy posluchače s komunistickými taktikami na převzetí národa a když to budete srovnávat s tím, co se dnes děje, tak dospějete k názoru, že tyto taktiky jsou právě uplatňovány po celém světě.

Tak zvaný globalismus, socialismus, Nový světový řád, New World Order, NWO, Rooseveltův New Deal, Great Reset – to všechno jsou ve skutečnosti krycí názvy pro komunismus.

Možná si budete myslet, že komunismus znáte, nakonec – měli jsme ho u nás hezkou řádku let. Jenže to nebyl ten pravý komunismus; to byla pouze jeho předehra. Byla to pouhá zkouška na hlavní představení, chcete-li, nebo předkrm před řádným obědem. Ten pravý komunismus v jeho konečném stadiu je něco mnohem a mnohem horšího.

G. Edward Griffin [začal tím](#), že zmínil setkání představitelů komunistických stran z celého světa, kteří se v r. 1960 sjeli v Moskvě, aby společně naplánovali další postup rozšiřování komunismu. Na závěr vydali deklaráci, která mimo jiné říkala: „Naše doba, jejíž hlavní náplň je převedení kapitalismu na socialismus, je doba socialistických revolucí a národních osvobozujících revolucí.“ Takže odhalili dva druhy revoluce, jeden násilný, druhý nenásilný.

Když chceme mluvit o komunismu v Americe, musíme začít otázkou černochoů. V r. 1928 prohlásili komunisté, že ten nejslabší a nejzranitelnější bod v lidské společnosti jsou rasové rozdíly. Začali propagovat myšlenku, že američtí černoši jsou zvláštní stát ve státě; jakási kolonie přímo uvnitř Ameriky. Říkali, že tito lidé jsou utlačováni a zneužíváni kolonizační, imperialistickou a rasistickou Amerikou. Na bázi toho začala komunistická strana volat po jejich osvobození, po jejich právu na sebeurčení, na odtržení se od Spojených států a založení svého vlastního státního celku přímo v Americe. Jenže se nemínili spokojit jen tak s nějakým územím, chtěli Ameriku celou.

Už tehdy bylo ale komunistům jasné, že na to, aby převzali celou Ameriku, bude nutno podchytit jak černochoy, tak i bělochoy a vytvořit tím jakysi volný svazek, který by sloužil jako spojovací revoluční článek mezi hnutím za občanská práva, mezi zaměstnaneckými organizacemi (unie), skupinami bojujícími za mír, studenty a volnomyšlenkáři. A pak, pomocí tohoto celku, převést revoluci v Americe z rasových rozporů na třídní válku. Stejně tak věděli, že ta násilná válka musí následovat až po nenásilné, po tak zvané proletářské revoluci.

Moje poznámka. A to je přesně to, co se dnes v Americe děje: nenásilná, proletářská revoluce skončila a nastoupila násilná revoluce. To stejné je možno pozorovat i ve Francii a jinde, kde jsou namísto černochoů využíváni Muslimové a jiné menšiny. Bližší vysvětlení následuje.

Brožurka, nazvaná „Bojovník“ (The Crusader) byla pravidelně vydávána v Číně a rozšiřována naveliko mezi černochoy v Americe. V jednom vydání popisoval jistý Robert F Williams, jeden z organizátorů komunistické revoluce, jak si doma vyrobit pomůcky, které mohou být použity pouhou hrstkou lidí k tomu, aby vysoce automatizovaná Amerika zůstala bez elektrického proudu, bez moderních dopravních prostředků a bez průmyslové výroby. K tomu přidejte nedostatek potravin, žádný elektrický proud, žádná policejní ochrana, žádné radio nebo televize, ani telefon,

nedostatečný tlak vody na hašení požárů, žádná vyvážka odpadků, žádné autobusy, ani benzin do aut, žádná možnost úniku a žádná místa kam uniknout.

Součástí tohoto plánu byl návod, aby skupiny černochoů jezdily to bílých částí a namátkově stříleli bílé děti, hrající si na ulici. To byl způsob, jakým chtěli komunisté zajistit, že běloši vyjdou do ulic a začnou oplátkou napadat černošské části. Bylo to považováno za velmi důležité, protože to mělo sjednotit všechny černochoy v odporu proti bílým a tím podpořit jejich vojenské jednotky. Taková násilná revoluce má skvělé využití ke zpracovávání názorů všech ostatních. Veřejnost musí cítit nátlak, aby změnila názor a přijala změny, které je postupně přivedou ke komunismu.

Oproti tomu strategie nenásilné, proletářské revoluce je založena na nenápadné změně vlády státu na komunistickou, aniž by tak byla nazývána, spíše aby byl nový systém považován za socialismus.

Socialismus je první fáze nové společnosti, což ve své konečné verzi je nazýváno komunismem. Socialismus je pouze přechodný stav a znamená to kontrolu nad populací. Když budeme záviset na vládě co se týče potravin, oblečení, příbytku, zaměstnání a lékařské pomoci, pak jsme daleko snadněji ovladatelní těmi, kteří mají politickou moc, než kdyby nad námi, nad volnými a svobodnými lidmi stáli vojáci se zbraněmi.

Při autorově rozhovoru s několika uprchlíky ze států za železnou oponou, se jeden z těchto lidí vyjádřil následovně: „Přišel jsem do Ameriky a očekával jsem národ plný volných a svobodných lidí, ale namísto toho jsem našel to stejné, co je u nás. Kamkoliv se podívám, tak vidím muže a ženy, kteří dobře vědí, že komunisté stále postupují. Vědí, že něco musí být proti tomu učiněno a že někdo proti tomu musí vystoupit, ale sami nic neudělají. Jsou zticha, protože se bojí, že kdyby promluvili, kdyby veřejně vystoupili, tak by to nemuselo dobře dopadnout. Mohli by ztratit důležitého zákazníka, nebo přijít o zaměstnání. Tím ale dobrovolně přešli za železnou oponu. Byli již převzati komunisty. Zatím je zde pouze jeden rozdíl, že stále ještě mohou něco dělat; ti tam, za železnou oponou už nemají tu možnost.“

Moje poznámka. Měli se opravdu čeho obávat. Vyprávěl nám lékař v Americe, byl v 2. světové válce jako voják v Evropě a na konci války se nějak nešetrně vyjádřil o Rusech před některými důstojníky. „Co to vykládáš za nesmysly,“ okřikl ho okamžitě velitel, „vždyť to jsou naši přátelé!“ Po čase se tento lékař ocitl v místnosti sám s kartotékou a rychle si tam vyhledal svůj vlastní záznam. A samozřejmě, měl tam poznamenáno že je politicky nespolehlivý.

Ovšem jak chtějí komunisté zmanipulovat celý národ aby přijal socialismus, když ho nikdo z lidí nechce? Na to používají tak zvaný revoluční parlamentarismus, což je jako kleště, které uplatňují politický tlak jak shora, tak i ze spodu. Tlak shora je doručován s pomocí tajných komunistů, kteří jsou členy vlády a mohou na ni uplatňovat svůj vliv. Tlak zesponu je dodáván nejrůznějšími organizacemi, ve kterých mají komunisté rovněž zastoupení. Jejich společným přičiněním se pak zdá, že celý národ je stejného názoru. Ovšem tito lidé nesmí nikdy podezřívát, že jsou zneužívání k tomu, aby propagovali komunistický program.

Tichá většina, což jsou ti, co nikdy nic nepodezřívají, zůstanou přímo uprostřed. Sledují ten nátlak shora a vidí úctyhodné politiky, jak se dožadují čistě socialistických změn zákona. Sledují nátlak zdola a vidí davy lidí, kteří volají po tom stejném. Takový člověk napřed přemýšlí, jestli jsou všichni blázni, nebo je blázen on sám. A protože nechápe, že stále ještě představuje většinu, začne se cítit osamocen, začne mít pocit, že je v menšině proti všem těm ostatním a podřídí se jejich požadavkům. Tímto způsobem jsou zákony země měněny na komunistické a mnozí by se divili, jak rychle a naprosto právoplatně je možno toto docílit.

Velmi dobře to vyjádřil Martin Luther King již v r. 1965, když řekl: „Cílem demonstrace je

dramatizovat existenci bezpráví a navodit spravedlnost bez jakéhokoliv násilí. Černoši toto mohou docílit dodržováním čtyř základních bodů: (1) Vyjdou jako mírumilovní protestující do ulic, na což mají plné právo; (2) Rasisté jim v tom budou zkoušet zabránit a napadnou je; (3) Zodpovědní Američané se jich zastanou ve jménu slušnosti a budou žádat po federální vládě, aby zakročila a odsouhlasila proti něčemu takovému patřičný zákon; (4) Pod nátlakem občanů, vláda zakročí a vytvoří patřičný zákon.

Celosvětový komunismus

Autor, řečník, konspirační realista a politický komentátor Trevor Loudon říká, že velké tajemství komunistů je způsob, jakým malé a bezvýznamné místní komunistické partaje, které často operují pod vedením ze zahraničí, jsou schopny docílit, aby jejich politické cíle byly převzaty jako celostátní cíle země, ve které žijí.

Po neúspěšném pokusu převést celou Evropu na komunismus ve 1920tých letech se komunisté stáhli do ústraní a rozhodli se k jinému, dlouhodobému postupu. Tam, kde to fungovalo, převáděli jednotlivé země na socialismus násilím, což se dělo hlavně v Africe a v Asii. Ale tam kde to nešlo, rozhodli se postupovat pomocí infiltrace. Jak se dalo očekávat, zaměřili se na školství, media a církve. Ale jejich hlavní snaha směřovala k infiltraci a manipulaci vládních orgánů.

Od tak zvaného „pádu komunismu“ v 90. letech minulého století byl komunismus decentralizován, ale rozhodně nezanikl, jak se veřejně myslí. Všecky organizace, které komunisté vytvořili po celém světě ve 40. a 50. letech, stále dál fungují a propagují komunismus všude, kde je možno. Stejně tak právníci, pořád dál propagují komunistickou linku a i když jsou dnes vedeni Kubou, nebo Řeckem, či komunisty třetího světa, přesto se stále drží zásad, které jim vštípili jejich dřívější sovětské představitelé. Hodně z těchto lidí dnes vzhlíží k Číně, jako k vedoucímu komunistickému státu, a i ruští komunisté a komunisté z dřívějšího sovětského bloku nadále zůstávají součástí komunistického mezinárodního hnutí.

Snad se tady dá říct: jednou komunista – vždycky komunista.

Další krok v zavádění komunismu je indoktrinace. Za Sovětského svazu byly tisíce cizích komunistů zacvičováni přímo v Moskvě, za účelem toho, aby sledovali správnou linku. Američané tam nikdy trénováni nebyli, to se zdálo být příliš riskantní. Ale byli zacvičeni Kanadčané a ti pak učili americké komunisty přímo v Americe. V dnešní době decentralizace je provozováno ještě více komunistické indoktrinace než za existence Sovětského svazu. Socialisté a socialistické spolky do sebe radí vstřebali členy bývalých komunistických jednotek a jejich socialistická internacionála je to stejné, co komunistická.

A přesně podle Lenina, který považoval unie za převáděcí systém komunistických myšlenek davu, dnešní komunisté se snaží všude podchytit právě tyto organizace. Takže se dá říci, že unie jsou dnes v čele každé levičácké organizace. Přes toto spojení pak komunisté uplatňují svoje požadavky tím způsobem, že spolu s jejich socialistickými spřízněnci předloží každý návrh na změnu unii. Tím, že ho unie přijme, stane se požadavkem uniovým a jeho komunistický zrod je úspěšně zastřen. Unie sama, pomocí svých lidí, pak vyvine nátlak na patřičnou politickou stranu či organizaci, aby tomuto požadavku vyhověla. Takže co komunisté chtějí dnes, zítra za ně unie vykonají. Lidé ve skutečnosti vůbec neví pro co volí a co dávají svojí volbou do provozu.

Tyto techniky byly a jsou hojně používány ve všech státech světa. V Americe je dnes každá unie dominována komunisty. A od r. 2008, kdy se Demokratická strana zmocnila moci, udělal v Americe socialismus obrovský skok dopředu. Takže jestli chcete vědět co udělá Demokratická socialistická strana v budoucnu, čtěte komunistické noviny.

Co proti tomu můžeme dělat?

G. Edward Griffin říká, že je nutno postupovat tím způsobem, že přestaneme vinit protestující dav. Ani těch pár agitátorů, kteří ty ostatní popichují a pobízejí k nepravostem, nejsou důležití. I tito jsou pouze využíváni mocí daleko větší a silnější než jsou oni sami a tato moc má jeden jediný záměr: vyprovokovat komunistickou revoluci. Rovněž tak se nesmíme nechat strhnout k násilnostem a k odvetě, protože to by pouze pomohlo komunistům dosáhnout jejich cíl. Je třeba také zabránit druhým, aby něco takového nečinili. Nesmíme vyžadovat zvětšení vlády a vládní moci, nebo vytváření pomocných vládních programů nebo nových zákonů v žádném slova smyslu, protože to je přesně to, co komunisté chtějí.

Další co je potřeba učinit je rozšířit tyto informace mezi co nejvíce lidí. Měli bychom o těchto záležitostech mluvit s každým, kdo je ochoten poslouchat. Všichni lidé by toto měli vědět, aby mohli každý po svém vypátrat ty osoby – jak nahoře, ve vládě, tak dole, v organizacích – které komunismus tímto způsobem propagují a postupně je odstranit z pozice moci. Jednoho po druhém je postupně vyřadit ze hry.

Kapitalismus je dnes málem zdiskreditován hlavně proto, že jeho obhájci si užívali všech výhod, které jim poskytoval, zatím co opozice psala knihy, pořádala přednášky a indoktrinovala studenty ve školách. Ve skutečnosti, kapitalismus se sám potichu vytratil kvůli nátlaku, který na něj vytvořil socialismus a dnes bojuje o svoji existenci. To, co je dnes mylně nazýváno kapitalismem už dávno kapitalismus není.

Dnes je podnikání každé firmy bržděno tolika zákazy, příkazy a nařízeními, že se prakticky těžko drží nad vodou. Samozřejmě, tady nemluvím o mega-firmách, které si dělají co chtějí a nedodržují vůbec nic. A kdyby po nich vláda, nebo nějaké organizace chtěly, aby dodržovali nějaké předpisy a zákony, tak se jednoduše přestěhují jinam, kde nic dodržovat nemusí. Tyto firmy, jako je Amazon, Walmart a jiní obchodní giganti, jsou nejen nadnárodní, ale nadzákonné. Proto je dobré je pokud možno nepodporovat.

Ale malý podnikatel, nebo i leckterý větší je bržděn na každém kroku. Jen sama komunistická Evropská unie předkládá takovou horu požadavků a zásad, že tím prakticky ničí volné podnikání. Vynalézavost, ta už skoro padla, daňové požadavky, evropské zákony, ruku v ruce s technickými normami ji utloukají již celá desetiletí. A v současné pandemické době už vůbec nikdo nemyslí na zlepšování, když musí celou dobu přemýšlet kde sežene na další nájem.

Ovšem to je přesně to, co globalisté chtějí. Globalisté nechtějí nic nového, nechtějí žádný pokrok, nechtějí aby lidé měli lepší a snadnější život a nemuseli za všechno platit obrovské peníze. Pokrok je dnes povolen jen v několika málo odvětvích a jinak globalisté chtějí zaostalost až ngramotnost, průměrnost a hlavně poslušnost.

Jako malou ukázkou, možná si vzpomenete na revoluční [nápad auta, poháněného vodou](#). Jeho vynálezce, Stanley Meyer rozkládal vodu na její základní součásti, což je kyslík a vodík, pomocí elektrické vodní baterie a tím poháněl auto. Předvedl toto vozidlo již v r. 1996 a tvrdil, že může používat jakoukoliv vodu, dešťovou vodu, vodu z vodovodu a i mořskou vodu. Odhadl, že na cestu z New Yorku do Los Angeles, což je 4,500 km, by potřeboval asi 90 litrů vody.

Pracoval na svém vynálezu celých 20 let a pak se mu ho podařilo i patentovat. Těsně poté byl zavražděn.